

ngủ hạnh phúc hiếm hoi, lòng thầm ước giá được ôm giữ niềm hạnh phúc ấy đi vào chốn vĩnh hằng.

Giấc mơ cứ thế tiếp diễn, đêm nào cũng say đắm trong hoa, trong hát. Nhưng ban ngày tỉnh dậy, sao trống trải thế! Tinh thần ngày một sa sút, chẳng thiết làm gì. Ai cũng nói và bảo anh biếng nhác. Anh không muốn giải thích, cũng chẳng thiết nói chuyện, cãi chính với họ, chỉ cần sống âm thầm. Rồi em lại nói anh không hiểu sự đời - Nói thật, anh không biết - Nếu không biết thì học - Nhưng học thế nào đây! - Ví dụ: giao tiếp xã hội, thái độ và lập trường đối với từng nhân vật và từng vấn đề mâu thuẫn này... kia... Vậy anh có còn ra anh nữa không? - Làm như anh tốt lắm đấy, nay anh có thể sống tiếp được không? Anh có thể sống thành con người được không? Anh buồn. Với giọng điệu đó của em đã làm anh thất chí nhiều hơn và mỗi người sẽ trở thành một ốc đảo trong một căn nhà chật hẹp này. Anh đã có lần giận em và nói: Em là người thân duy nhất của anh, anh xin em, van em, hãy để anh sống như anh đã sống.

Thế là anh mong đến đêm, mong giấc mơ trong đêm, anh giao tất cả con người và cả trái tim cho giấc mơ để được trở lại anh một cách vui vẻ thoải mái trong mơ, tìm cái chân chính của anh, sinh mạng của anh. Càng như vậy anh càng không rõ, tại sao anh lại say sưa mơ đến thế! *"Thuyền ơi, sao mà say nhiều quá? Đường mê khôn ai ngăn cản lối. Một sớm thu về chuyển bến xuôi, về nơi đâu nữa trời bến mơ?"* Anh không chỉ một lần tự hỏi: Lê nào sống trên đời chỉ có mơ mộng? Lê nào mơ mộng ấy chỉ có trong đêm? Em lại nhất định đánh thức anh dậy trước bình minh để chống trả những cơn ngủ nướng vui thân, đầy mộng mị vào cõi êm ấm thường ngày. Em giục anh dậy tập

thể dục. Nghe lời em, anh chạy bộ trên con đường đất dọc theo bờ suối. Bên bờ suối, một bãi đá vút lung tung, có tảng như cái nhà, có hòn như cái gối nằm chổng chơ đen ngòm, khiến ta thấy nặng nề, tịch mịch. Chạy một hơi dọc bờ suối, chọn một chỗ ngồi nghỉ, anh bỗng thấy dòng nước len lõi dưới khe đá, những dòng nước li ti như mạch máu kéo dài thành những sợi dây đan xen nhau dệt thành một mạng lưới cùng óng ánh với giọt nắng buổi sáng đầu tiên. Ôi, bờ suối này đâu phải vắng vẻ như chết mà đang sống động, không phải trầm lặng mà đang sôi nổi. Anh kể cho em nghe cảm giác này. Em cười: Anh lại nằm mơ phải không? Em lại kéo cùng anh chạy tiếp từ bờ suối này chạy về nhà. Anh mệt lã mồ hôi, quần áo ướt đầm. Đến nhà anh ngồi thở trên ghế đá giữa sân, nhìn ánh nắng mai lên dần dần trùm lên mấy cây tùng, cây dương xỉ bên đường. Những cây tùng ấy đã lâu năm, những con quạ đen trắng đã đến đây rất sớm xà xuống đuổi đi những con chim sẻ, con sáo đang nhảy nhót tìm mồi. Những hàng cây thẳng, cây xiên đã trồng lâu lắm rồi, da của nó như sợi dây thừng xoắn lại cuốn quật lên. Mỗi lần nhìn lớp da đó, trái tim anh lại khó chịu như se thắt. May mà trên đỉnh cây phủ một tầng lá rất to lồi cuốn anh ra sức nhìn lên. Những cành lá ấy cũng rất khó coi, đen sì, hoàn toàn không phải màu xanh vì già cỗi muốn rớt xuống, nó dày đặc như đội một hòn đá lổm chổm, nếu không thì những đám mây đen kéo đến chứa những khối nước mưa dội xuống như trút tủn. Anh cúi đầu, không suy nghĩ gì hết, bỗng dưng cảm thấy có gió, tiếp theo có tiếng nhạc thật dài, tiếng sáo vi vu từ không trung rớt xuống. Anh lại ngẩng lên, tầng lá ấy đang rung rung trong gió, nó cũng biết hát ư. Anh đã nói với em: Đây là một phát hiện đáng mừng biết bao? Em

lại nhìn anh, cười mỉm và nói: Anh lại nằm mơ nữa rồi! - Anh làm sao diễn tả hết cho vừa đây- Lê nào chuyện này là mơ? Em quay lại nói: Đây không phải là chuyện mơ là chuyện gì đây? - Anh đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Ngồi một mình trong yên tĩnh. Anh chỉ nghĩ thế nào là nằm mơ giữa ban ngày? Ban ngày tại sao không thể nằm mơ. Mơ giữa ban ngày tốt chứ! Rồi anh lục lọi cố tìm trong tự điển thông dụng và tự điển chuyên môn tâm lý đã chú giải những chữ này là hảo huyền, ngông cuồng, còn danh từ Phật học là điên đảo, mộng tưởng. Đòi lần tự hỏi mình có thất vọng điều gì. Nhưng rồi xét thấy không như thế. Hững hờ chẳng? Không, anh đang hăm hở thực hiện những điều tốt đẹp của mình và phấn đấu với quyết tâm hơn bao giờ hết. Cuộc sống vô vị ư? Đâu có, anh đã biết tha thiết yêu mọi sự chung quanh mình rồi. Hay là biết sống chết chỉ là sự tiếp nối nhau của một kiếp luân hồi? Ý niệm ấy trong anh vẫn là sự chiêm nghiệm.

Nắng sớm đã len lõi trên mái tóc anh, vai anh, nhảy múa trong mắt anh, trong lòng anh, anh chẳng thể quay mặt quên quá khứ, chẳng thể dài tay với đến tương lai để nhào nặn theo ý mình. Bây giờ anh biết được một điều hãy vui với niềm vui, hãy an lòng những gì đang diễn ra hôm nay và ngay lúc này. Đời sống nên nhẹ hẫng, giấc ngủ về nhẹ nhàng trên mi mắt bình yên.

Nguyễn Văn Hiếu

